

κύλησα . . . Πόσο ξμεινα καί ; . . . Λίγες, πολλές
ώρες ; Μέρους ; Βδομάδες ; . . . Δέν ξαίρω ! . . . Ποῦ
νὰ ξαίρω ! . . .

Ξόπησα δὴ σὺ νοσοκομεῖο . . . Σὲ τοῦτο τὸ κρε-
βάτι . . . Τὸ πόδι μου τὸ δεξιὸ κατατασιασμένο . . . Τὰ
μοῦτρα μου καταξισκισμένα . . . Τὰ παγίδια μου κατα-
λιανισμένα . . .

Κάταγμα τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἐπιπεπλεγμένον. Μώ-
λωπες εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ κατάγματος τοῦ δεξιοῦ
βρεγματικοῦ ὁστοῦ . . . Δύσις τῆς συνεχείας τῶν
ἑπαλῶν μορίων κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἡμιθωράκιον . . .
Κι ἄλλα, κι ἄλλα. Σωστὸ φορητὸ νοσοκομεῖο κατάν-
τησα.

III

Θὰ ζήσω ; . . . Θὰ πεθάνω ; . . . Μὰ κι ἂν πε-
θάνω, λίγο μὲ νοιάζει. Θὰ πεθάνω εὐχαριστημένος,
γιατρέ μου, σ' τὸρκίζομαι.

Τὸ θάνατο δὲ μοῦ τὸν ἔδωσε βόλι ἀνθρώπου.
Μοῦ τὸν ἔδωσε ἡ φύση. Ἡ μόνη ποῦχει δικαίωμα
νὰ δίνει τὸ θάνατο, ἀφοῦ μόνη αὐτὴ μπορεῖ καὶ δι-
νει καὶ τὴ ζωή.

Δὲ σκοτώθηκα ἀπὸ ἀνθρώπο — δὲ σκότωσα ἀν-
θρώπο.

Τὸ νιώθεις πόσο μεγάλο εἶναι αὐτό, γιατρέ μου ;
Καὶ θὰν τὸ νιώθεις ἐσὺ αὐτό — ἐσὺ ποῦ κι ἂ φο-
ρεῖς τὴ στρατιωτικὴ στολή, τὴ φορεῖς ὄχι γιὰ νὰ
σκοτώνεις ἀνθρώπους, μὰ γιὰ ν' ἀρπάξεις ἀνθρώ-
πους ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ χάρου — γιὰ νὰ μαλακώ-
νεις λίγο, ἔσο σοῦ εἶναι μπορετό, τὴν ἀνθρώπι-
νη θηριωδία . . . Γιὰ νὰ ἐξαγνίζεις τὸν Κόιν . . .

(Ἀπὸ τὰ Γερμανικά)

Μ. Π. ΝΑΣ...

ΧΩΡΙΟΥΔΑΚΙ

Σκλάβο μου πήρες τὴν καρδιά, φτωχό μου χωριου-
[δάκι,

Ποῦ ἀπλώνεσαι ἀπ' τὸ κρύο γαλόνι, σὲ ἀνθέμια βουνο-
[πλάγια,

Μὲ τῆσπρα τὰ σπιτάκια σου, τὸ μαῦρο σου ἐκκλη-
[σάκι,

Τὰ ἡσυχάχα περβόλια σου καὶ τὰ γραφιά σου
[μύγια.

"Ἄλλοι ἄς ποθοῦν τὰ δέρονται σιῆς Πολιτείας τὴν
[τρέλλα...

Μικρὰ ἀπ' τὸ διάφανο τὸ φῶς κι' ἀπ' τὴ λαγυνίτσα
[εἰρήνη...

Γιὰ μέγα μὴν ἀπλὴ ψυχὴ κ' αἰσθαντικὰ κοπέλλα
Χαρά, εὐτυχία οὐρανόφερτη, τῶν κόλπων σου ἢ
[γαλήνη!

ΓΡΑΜΜΑ

Δὲν ἦρθε ἀπ' τοὺς ἀνθρώκους ἡ μυρουδιά, ἀπ' τὴ
[γλάστρα,

Οὐδὲ ἡ δροσούλα ἀπ' τὸ βοινό, τὸ φῶς ἀπὸ τὸν
[ἥλιο,

Δὲν ἔπαισε ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἡ χαρὰ τρελλή, γελάστρα,
Ἀπόψε σιῆς καλύβας μου τὸ φτωχικὸ βασίλειο.

"Ὅλα ἔνα χέρι σπλαχνικὸ τᾶφες ἀργά . . . σὺ Δεῖλι,
Μιδὴν ὄρα, ποῦ κρυφόβουνα σάπελισμὸ γιὰ Σένα.

— Ἐκεῖ σὺ μέγα εἰκόνημα, πλάι στ' ἀργυρὸ καν-
[τήλι,

Τὸ γράμμα εἶναι, ποῦ μοῖστειλες, ἀγάπη μου, ἀπ' τὰ
[ξένα.

ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΑΗ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Εἶχαμε πάει σὲ μιὰ ταβερνούλα ξύλινη ὁμορ-
φοκτισμένη, ποῦ πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἴτανε
καρφωμένη μιὰ ἄσπρη πλάκα καὶ πάνω τῆς εἴτανε
χρυσωμένη κἀτι μαῦρα γράμματα κεφαλαῖα ποῦ
λέγανε «ΚΡΟΝΟΣ». Πῶς τὸ βόηξε καὶ γιατί διά-
λεξε αὐτὸ τὸνομα ὁ ταβερνιάρης, μοῦ κίνησε τὴν πε-
ρίεργεια καὶ κάποτε ποῦ τὸν ρώτησα, μοῦ εἶπε αὐ-
τὸ ἔβαλα αὐτό γιατί ἔτσι λέγανε οἱ ἀρχαῖοι τὸ θεὸ τῆς
ρετίνης, καὶ ὅταν τοῦ εἶπα ἐγὼ πῶς δὲ λεγότανε
ἔτσι, κείνος γέλασε εἰρωνικά, μὲ κοίταξε ἀπὸ πάνω
ἔσα μὲ κάτω σανάθελε νὰ μὲ μετρήσῃ κ' ἔτσι σανά-
λαξε ιδέα γιὰ μένα μοῦ λέει «Μὰ ἐγὼ σὲ νόμιζα
γιὰ γραμματιζούμενο, ἀλλὰ σὺ φαίνεσαι μπιτ γιὰ
μπιτ ἀγράμματος».

Καθησμένοι λοιπὸν κείνο τὸ βράδυ πάνω σὲ ξύ-
λινους πάγκους, γύρω σένα τραπέζι, ξύλινο κέκεϊνο,
χαρτισμένο μὲ τὰ ποτήρια ποῦ μέσα ἡ ρετίνη χρύ-
σιζε ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ μπροστὰ μας
ἀκουγότανε ὁ ἄπαλὸς ἦχος τῆς θάλασσας ποῦ γινό-
τανε ἀπὸ τὸ σιγοφίλημα ποῦ ἔκανε στὰ κατάλευκα
βύτσαλα καὶ οἱ ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ πέφτανε στὴ
θάλασσα καὶ φαίνότανε σὺν νάτατε ποτάμι ἀπὸ ἀσπ-
μι' ἔτσι λοιπὸν καθισμένοι καὶ κουτσουπίνοντας ἔλεγε
καθόντας καὶ κἀτι ποῦ τοῦχε συμβεῖ στὴν πολυποίκιλη
ζωή του.

Καὶ πρῶτα ἤρχισε ὁ καπετὰν Δημήτρης, καὶ τὸν
λέγανε ἔτσι, γιατί ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε φάει τὰ
χρόνια του στὴ θάλασσα καὶ γνωστὸς γιὰ τίς τερα-
τολογίες του, νὰ λέει πῶς κάποτε εἶχε στὸ κρεβάτι
τοῦ μιὰ κόττα καὶ ἔνα πρῶτὴ τὴν ἔκουσε νὰ φωνάζει,